

Sygn. akt IV Ka 391/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku

sprawy **M. K. (1)**

oskarżonego z art. 228 § 3kk, z art. 228 § 4 i 3 kk

D. W. (1)

oskarżonego z art. 228 § 3kk, z art. 228 § 4 i 3 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego M. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 21 lutego 2013 roku sygn. akt II K 466/10

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1, 2 i 4 kpk, art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:**

- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I wyroku odnośnie czynów opisanych w punktach XIII i XV aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie,

- przyjmuje, że czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) dopuścili się działając w krótkich odstępach czasu w okresie od drugiej połowy 2008 roku do dnia 8 czerwca 2009 roku,

- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 5 i 6 zaskarżonego wyroku, dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) i zaliczenia na poczet orzeczonych kar grzywnien okresu zatrzymania od dnia 08 czerwca 2009 roku do dnia 11 czerwca 2009 roku,

- na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa przypisanego im w punkcie 2 wyroku w kwotach po 942,40 (dziewięćset czterdzieści dwa 40/100) złote, w stosunku do każdego z nich,

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza każdemu z oskarżonych okres zatrzymania od 08 czerwca 2009 roku do dnia 11 czerwca 2009 roku;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonych M. K. (1) i D. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.100,00 (jeden tysiąc sto) złotych tytułem opłat za obie instancje i obciąża ich wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie po 10,00 (dziesięć) złotych.

Sygn. akt. IV Ka 391/13

UZASADNIENIE

M. K. (1) i D. W. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w bliżej nieustalonym okresie czasu - od listopada 2008 r. do 08 czerwca 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od D. Ł. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na odstąpieniu od ukarania D. Ł. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

II. w bliżej nieustalonym okresie czasu - w grudniu 2008 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od P. N. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł. w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na odstąpieniu od ukarania P. N. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo i niezastosowania się do znaku zakazu wjazdu,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

III. w dniu 31 grudnia 2008 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od M. Ś. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania M. Ś. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

IV. w dniu 1 stycznia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od R. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania R. K. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

V. w bliżej nie ustalonym okresie czasu - od dnia 10 stycznia 2009 r. do dnia 13 stycznia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od Ł. N. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 30 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania Ł. N. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

VI. w dniu 20 stycznia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od M. C. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania M. C. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

VII. w dniu 20 stycznia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od R. U. korzyść majątkową w postaci butelki wódki o pojemności 0,7l, o wartości nie mniejszej niż 24.80 zł., w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania R. U. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

VIII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, od dnia 20 stycznia do dnia 23 stycznia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od M. K. (2) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania M. K. (2) mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

IX. w bliżej nieustalonym okresie czasu - w lutym 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od D. R. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania D. R. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

X. w dniu 12 lutego 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od P. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania P. K. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

XI. w dniu 13 lutego 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od M. J. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania M. J. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo oraz zaparkowaniu samochodu w miejscu niedozwolonym, ***tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk***

XII. w dniu 13 lutego 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. S. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. S. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo oraz zaparkowaniu samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XIII. w dniu 24 lutego 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., żądali od K. K. (1) korzyści majątkowej w bliżej nieustalonej kwocie pieniężnej, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. K. (1) mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§4 i 3 kk

XIV. w dniu 7 marca 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od W. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania W. K. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XV. w dniu 17 marca 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., żądali od J. K. korzyści majątkowej w bliżej nieokreślonej kwocie pieniężnej, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania J. K. mandatem karnym za popełnione przez nią wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§ 4 i 3 kk;

XVI. w bliżej nieustalonym okresie czasu, od dnia 21 marca 2009 r. do dnia 26 marca 2009r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. M. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. M. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci poruszania się samochodem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, zmiany pasa ruchu bez sygnalizacji kierunkowskazem oraz niezastosowania się do znaku skręcania,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

XVII. w bliżej nieustalonym okresie czasu - wiosną 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od D. W. (2) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie mniejszej niż 50 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na odstąpieniu od ukarania D. W. (2) mandatem karnym za popełnione przez nią wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu na miejscu przeznaczonym dla pojazdów uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XVIII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 6 kwietnia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., żądali od J. B. korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania J. B. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu na miejscu przeznaczonym dla pojazdów uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej,

tj. o przestępstwo z art. 228§ 4 i 3 kk;

XIX. w okresie czasu od dnia 6 kwietnia 2009 r. do dnia 8 kwietnia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od A. S. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania A. S. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowaniu samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XX. w bliżej nieustalonym okresie czasu - od dnia 14 kwietnia 2009 r. do dnia 23 kwietnia 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. H. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. H. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowaniu samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XXI. w dniu 27 kwietnia w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. Ł. korzyść majątkową w postaci dwóch pamięci przenośnych - pendrive, o łącznej wartości nie mniejszej niż 80 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. Ł. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku skręcania,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XXII. dnia 26 maja 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. K. (2) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. K. (2) mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku skręcania w lewo,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XXIII. w dniu 30 maja 2009r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od K. Z. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania K. Z. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci niezastosowania się do znaku zakazu skręcania w lewo oraz niezastosowania się do znaku wjazdu dla samochodów ciężarowych,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk;

XXIV. w bliżej nieustalonym okresie czasu - od dnia 1 maja 2009 r. do dnia 8 czerwca 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli od T. Z. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od ukarania T. Z. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci wadzenia samochodu po drodze publicznej bez wymaganego przepisami oświetlenia,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

XXV w dniu 8 czerwca 2009 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., jęli od obywatela Włoch R. P. korzyść majątkową w postaci banknotu o nominale 50 EURO, o numerze serii (...), w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające

na odstąpieniu od ukarania R. P. mandatem karnym za popełnione przez niego wykroczenie drogowe, w postaci zaparkowania samochodu w miejscu niedozwolonym,

tj. o przestępstwo z art. 228§3 kk

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 466/10

1. D. W. (1) i M. K. (1) uniewinnił od popełnienia czynów z pkt. XIII i XV aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

2. W miejsce czynów z pkt. I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIV, XVI, XVII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV aktu oskarżenia oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) uznał winnymi tego, że na przestrzeni drugiej połowy 2008 r. i pierwszej połowy 2009 r. działając ze z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu w O., woj. (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., przyjęli korzyść majątkową o łącznej wartości 1.884,80 złotych i banknot o nominale 50 Euro w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na odstąpieniu od ukarania mandatem za wykroczenia, a w tym:

- od D. Ł. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
- od P. N. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 200 złotych
- od M. Ś. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
- od R. K. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
- od Ł. N. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 30 złotych
- od M. C. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
- od R. U. przyjęli korzyść majątkową o wartości 24,80 złotych
- od M. K. (2) przyjęli korzyść majątkową w kwocie 50 złotych
 - od D. R. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od P. K. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 200 złotych
 - od M. J. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od K. S. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od W. K. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od K. M. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od D. W. (2) przyjęli korzyść majątkową w kwocie 50 złotych
 - od A. S. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od K. H. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 50 złotych
 - od K. Ł. dwa pendrive o wartości 80 złotych
 - od K. K. (2) przyjęli korzyść majątkową w kwocie 50 złotych
 - od K. Z. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych

- od T. Z. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 100 złotych
 - od R. P. przyjęli korzyść majątkową w kwocie 50 Euro, tj. o czyn z art. 228§3 kk w zw. z art. 12 kk i z mocy art. 228§3 kk w zw. z art. 33§2 kk wymierzył oskarżonym D. W. (1) i M. K. (1) karę po 1 / jeden/ rok i 6 / sześć/ miesięcy pozbawienia wolności i po 40 / czterdzieści / stawek dziennych grzywny po 100/ sto/ złotych oraz z mocy art. 41 §1 kk środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk funkcjonariuszy Straży Miejskiej na okres 7 /siedem/ lat;
3. Oskarżonych: D. W. (1) i M. K. (1) uznał winnymi popełnienia czynu z art. XVIII i za ten czyn z mocy art. 228§3 kk w zw. z art. 33§2 kk wymierza im karę po 1 / jeden/ rok pozbawienia wolności i po 20 / dwadzieścia / stawek dziennych grzywny po 100 / sto / złotych oraz z mocy art. 41 §1 kk środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk funkcjonariuszy Straży Miejskiej na 3 /trzy / lata.
 4. Na podstawie art. 85 i 86§1 kk i art. 90§2 kk wymierzył oskarżonym D. W. (1) i M. K. (1) karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze po 1 / jeden/ rok i 6 / sześć/ miesięcy i karę łączną grzywny w kwocie 40 /czterdzieści / stawek dziennych po 100/ sto/ złotych, połączył środek karny w postaci zajmowania stanowisk funkcjonariuszy Straży Miejskiej na okres 7 / siedem / lat.
 5. Na podstawie art. 69§1, 70§ 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do każdego z oskarżonych warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 / cztery/.
 6. Na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył każdemu z oskarżonych okres zatrzymania od dnia 08 czerwca 2009 r. do dnia 11 czerwca 2009 r., przyjmując iż jeden dzień zatrzymania odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny.
 7. Na podstawie art. 63 §2 kk na poczet orzeczonego łącznego środka karnego zaliczył każdemu z oskarżonych okres rzeczywistego stosowania środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych od 11 czerwca 2009 r.
 8. Na podstawie art. 44§1 kk orzekł środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci banknotu o nominale 50 Euro.
 9. Na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i nakazuje przechowywanie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wymienionych w piśmie k. 1412 w poz. Od 2-5.
 10. zasądził od każdego z oskarżonych opłatę po 1.100 / jeden tysiąc sto / złotych oraz po 1.000 / jeden tysiąc/ złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa, a w pozostałym zakresie kosztami obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli:

- oskarżony M. K. (1) na swoją korzyść w części dotyczącej czynów I-XII, XIV, XVI-XXV;

-Prokurator Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w całości na niekorzyść oskarżonych M. K. (1) i D. W. (1)

Apelacja oskarżonego wywiedziona z treści art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu go za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów określonych w pkt. I - XII, XIV, XVI - XXV podczas gdy zebrany w toku postępowania pierwszo instancyjnego materiał dowodowy nie jest wystarczający do przypisania mi winy w popełnieniu wszystkich zarzucanych mi czynów.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie go od zarzucanych czynów w punktach I - XII, XIV, XVI – XXV, ewentualnie o uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi meriti do ponownego rozpoznania.

Apelacja Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Tryb. wywieńczona z treści art. 438 pkt 1,2,3 i 4 zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez nie orzeczenie obligatoryjnego środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości osiągniętej przez oskarżonych M. K. (1) i D. W. (1) z popełnienia przestępstwa przypisanego im w pkt 2 wyroku, której to wartość Sąd ustalił na kwotę 1.884,80 zł, a który to środek karny w realiach niniejszej sprawy należało orzec;

2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

a.art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez brak dokładnego opisu czynu przypisanego oskarżonym M. K. (1) i D. W. (3) pkt 2 wyroku, a polegającego na:

- nieprecyzyjnym określeniu czasu popełnienia czynu ciągłego poprzez wskazanie jako jego daty końcowej „pierwszej połowy 2009 r.”, podczas gdy zebrany materiał dowodowy, znajdujący zresztą potwierdzenie w ustalonym w wyroku stanie faktycznym, pozwala na dokładne wskazanie daty kończącej ów czyn, a przypadającej na dzień 8 czerwca 2009 r.;
- poprzez pominięcie konstytucyjnego znamienia czynu ciągłego opisanego w art. 12 k.k., a wyrażającego się w działaniu „w krótkich odstępach czasu”;

b.art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu skarżonego wyroku przyczyn, z powodu których Sąd uniewinnił oskarżonych w zakresie czynów opisanych w punkcie 1 wyroku, pomimo że ustalili, iż „oskarżeni M. K. (1) i D. W. (4) się wszystkich czynów opisanych w akcie oskarżenia”;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że oskarżeni nie popełnili czynów opisanych w punkcie 1 wyroku, podczas gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd jednoznacznie stwierdza, że oskarżeni „M. K. (1) i D. W. (1) dopuścili się wszystkich czynów opisanych w akcie oskarżenia” w tym także tych, od popełnienia których zostali uniewinnieni;

4. rażąco niewspółmierność orzeczonych oskarżonym M. K. (1) i D. W. (1) kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata oraz kar jednostkowych grzywny orzeczonych za przestępstwa przypisane w pkt 2 i 3 wyroku w wymiarze 40 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za pierwsze z przypisanych przestępstw i 20 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za drugie z przypisanych oskarżonym przestępstw, gdy okoliczności sprawy, stopień winy oraz bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości dokonanych przez nich czynów, a także wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonych, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem im kar znacznie surowszych.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Opocznie do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 lipca 2013r.

Z uwagi na potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego Sąd Okręgowy postanowił w trybie art. 452 § 2 kpk dopuścić dowód z uzupełniającego przesłuchania świadka Z. B. na okoliczności wskazane w skardze apelacyjnej oskarżonego M. K. (1)- k. 1687- 1690 oraz danych zawartych w piśmie Straży Miejskiej z dnia 28 stycznia 2013 r. - k. 1638-1639.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 września 2013r.

Świadek Z. B. dodatkowo zeznał:

„Ja zleciłem wykonanie tego pisma mojemu podwładnemu, który po sprawdzeniu w dokumentach sporządził wykaz służb patrolowych, w których uczestniczyli oskarżeni wraz z innymi strażnikami. Ten dokument został sporządzony na bazie analizy książki służby i grafików służb. Występują różne sytuacje w trakcie służby i ja nie wykluczam takiej sytuacji, że strażnicy między sobą dokonali zamiany bez mojej wiedzy, tzn. jeden strażnik, który miał iść w patrolu został na dyżurce, a ten strażnik z dyżurki poszedł w patrol. Później po takiej służbie jest sporządzany raport ze służby i z tego raportu oraz z notatnika służbowego powinno wynikać kto daną czynność wykonywał w jakiej sprawie. Nie wiem czy przy sporządzaniu tego pisma pan R. J. sięgał tak daleko, że wnikał również w raporty ze służby, wydaje mi się, że to okazane mi pismo było przygotowane tylko w oparciu o grafik służb i książkę służb. Chcę w tym miejscu dodać, że ja jako komendant straży miejskiej nie pracuje tam na cały etat, pracuję na pół etatu, jestem tylko 3 razy w tygodniu, także nie jestem w stanie wiedzieć o wszystkich okolicznościach służby, które mają miejsce pod moją nieobecność. Każdy ze strażników miejskich oprócz notatników służbowych może prowadzić sobie brudnopisy, jeżeli chodzi o te brudnopisy to jest to taka dowolność. Niektórzy funkcjonariusze od razu wpisują wszystkie wydarzenia w notatniki, niektórzy mają brudnopisy notatników i dopiero na podstawie tych danych z brudnopisów wypełniają te notatniki. Przypuszczam, że niektóre zapisy z notatników brudnopisów są przenoszone do notatników służbowych, które są rejestrowane. Nie wykluczam również takiej sytuacji, że strażnik miejski ze służby może sobie robić zapiski na kartce, a później niektóre z tych zapisków przenosić do notatnika służbowego. Jeżeli strażnik miejski ma notatnik brudnopis to tylko on w nim czyni zapiski. Mogą być takie sytuacje, że kolega ze służby, jeżeli mu zostanie udostępniony taki notatnik to może coś w nim pisać, ale to są sytuacje wyjątkowe. Ja tylko domniemywam, że takie sytuacje mogą zaistnieć bo osobiście to takich sytuacji nie stwierdziłem. Ja nie prowadziłem kontroli notatników brudnopisów, jest to tylko taki mój domysł.”

Prokurator popierał skargę apelacyjną Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz wnioski w niej zawarte. Wnosił o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego M. K. (1).

Oskarżony M. K. (1) popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Oświadczył: „nie jest to prawdą co zostało ustalone w przypisanych mi czynach. Zdarzenie z udziałem obywatela Włoch odbywało się podczas mojej nieobecności i ja tam nie wiedziałem co się dzieje. Ja widziałem tego Włocha jak wysiadł z samochodu i szedł w stronę skrzyżowania. Ja widziałem również tego Włocha jak dawał dokumenty. Ja czytałem opinię grafologa ale już jej nie pamiętam. Zdarzały się takie sytuacje, gdzie wpisywaliśmy tylko do brudnopisu notatnika jednego z nas, ja nie miałem notatnika brudnopisu bo nie był mi potrzebny; ja nie raz wpisywałem coś do notatnika oskarżonego D. W. (1), który leżał w samochodzie. Wcześniej ja negocjowałem abym dokonywał wpisy do brudnopisu notatnika oskarżonego D. W. (1) bo ja o tym nie pamiętałem. Dopiero po zapoznaniu się z opinią grafologa, że tam też się znajdują moje wpisy to mi się przypomniało.”

Oskarżony M. K. (1) wnosił o nieuwzględnienie apelacji Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w całości. Dodał: „Ja nigdy nie podejrzewałem oskarżonego D. W. (1) aby brał jakieś pieniądze od osób, w stosunku do których prowadzone były interwencje. D. był człowiekiem przyjemnym i miłym ale w takich kwestiach mi się nie zwierzał. Ja już miałem parę lat temu podobną sytuację o wręczeniu korzyści majątkowej w stosunku do mojej osoby. Ja podjąłem pracę w dniu 17 września b.r. w charakterze operatora urządzeń ceramicznych za wynagrodzeniem w kwocie 1600 złotych miesięcznie”

Obrońca oskarżonego D. W. (1) adwokat J. Z. wnosił o nieuwzględnienie skargi apelacyjnej Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w części dotyczącej jego klienta i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w tym zakresie, natomiast apelację oskarżonego M. K. (1) pozostawił do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. K. (1) jest oczywiście bezzasadna, a zarzuty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie.

Natomiast apelacja Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Tryb. jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- uchylono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I wyroku odnośnie czynów opisanych w punktach XIII i XV aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazano sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie,

- przyjęto, że czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) dopuścili się działając w krótkich odstępach czasu w okresie od drugiej połowy 2008 roku do dnia 8 czerwca 2009 roku,

- uchylono rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 5 i 6 zaskarżonego wyroku, dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) i zaliczenia na poczet orzeczonych kar grzywnien okresu zatrzymania od dnia 08 czerwca 2009 roku do dnia 11 czerwca 2009 roku,

- na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa przypisanego im w punkcie 2 wyroku w kwotach po 942,40 (dziewięćset czterdzieści dwa 40/100) złote, w stosunku do każdego z nich,

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono każdemu z oskarżonych okres zatrzymania od 08 czerwca 2009 roku do dnia 11 czerwca 2009 roku.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do skargi apelacyjnej oskarżonego M. K. (1).

Odnośnie zarzutu zawartego w skardze apelacyjnej oskarżonego M. K. (1) należy stwierdzić, że zarzut błędu w ustaleniach jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu, ale powinien wskazywać nieprawidłowości rozumowania sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie prowadzi do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego należy stwierdzić, że wbrew wywodom skarżącego apelacja sprowadza się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a dotyczących popełnienia czynów opisanych w punktach I - XII, XIV, XVI - XXV aktu oskarżenia przez oskarżonego M. K. (1). Opiera się ona na odmiennej interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawia jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowości i słuszności rozumowania Sądu I instancji. Skarżący nie wykazał bowiem w żaden sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne. Natomiast zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki opierającej się na korzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Chodzi tu oczywiście o to, że skarga apelacyjna nie przedstawia żadnych ważkich argumentów potwierdzających wadliwe rozumowanie Sądu I instancji. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji o istnieniu niepodważalnych dowodów (zeznań świadków, notatników i brudnopisów służbowych, opinii grafologicznej) na sprawstwo oskarżonego M. K. (1), co do czynów opisanych w punktach I - XII, XIV, XVI - XXV pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza przez normy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń faktycznych, będących podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia, poza takim jedynie, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego – w tym zeznania świadków nie dawały podstaw do przypisania mu zarzucanych w punktach I - XII, XIV, XVI - XXV czynów. Nie jest to argument dostateczny i wystarczający do obalenia ocen przeprowadzonych przez sąd merytoryczny. Dowody na jakich Sąd I instancji oparł swoje wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonego M. K. (1) są bowiem w swej wymowie jednoznaczne i nie budzące wątpliwości. Sąd Rejonowy bowiem tak wnikliwie i rzetelnie ocenił materiał dowodowy, że Sąd Okręgowy w całości tą ocenę podziela.

Do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, na gruncie analizowanej sprawy w pełni uprawniały Sąd Rejonowy rzetelnie i kompleksowo ocenione osobowe jak i nieosobowe źródła dowodowe. Sąd I słusznie uznał za wiarygodne zeznania świadków D. Ł., P. N., M. Ś., R. K., Ł. N., M. C., R. J., K. S., W. K., K. M., D. W. (5), A. S., K. H., K. Ł., K. K. (2), K. Z., T. Z., R. P.. Świadkowie ci nie mieli żadnych powodów by bezpodstawnie pomawiać oskarżonych. Nadto wskazali, charakterystyczny sposób działania sprawców tzn. zwlekanie z wystawieniem mandatu, wypytywanie o sytuację rodzinną, materialną, sugerowanie, że sprawę można załatwić w inny sposób. Strażnicy mieli ustalony podział ról. Zatem twierdzenia oskarżonego M. K. (1), że nie był on świadomy, co robił jego partner ze służby, są zupełnie niewiarygodne i abstrahują od zebranego materiału dowodowego. Oczywistym jest, że niektórzy świadkowie nie potrafili rozpoznać kontrolujących ich strażników. Nie jest to jednak argument wystarczający do obalenia ocen dokonanych przez Sąd meriti. Nie jest też prawdą, co podnosił oskarżony M. K. (1) w swojej apelacji, że zeznań świadków nie potwierdzają żadne inne dowody. Zabezpieczony zostały przecież brudnopis, z którego bezpośrednio wynikało kogo strażnicy kontrolowali. Nadto nie ma żadnych wątpliwości – co potwierdza niekwestionowana opinia grafologiczna- że wpisów w przedmiotowym brudnopisie dokonywali zarówno oskarżony D. W. (1) jak i oskarżony M. K. (1). Ostatecznie to jednak raport ze służby wskazywał kto i z kim w danym okresie pełnił dyżur w terenie. Raport ze służby w połączeniu z brudnopisem i zeznaniami wymienionych wyżej świadków jednoznacznie wskazują, że to oskarżony M. K. (1) wraz oskarżonym D. W. (1) dokonywali przestępczego procederu przyjmowania korzyści majątkowych w zamian za niewystawienie mandatu. Dowody te w swojej wymowie są jednoznaczne. Do takiego wniosku i takiego przekonania wiodą również przeprowadzone na etapie postępowania odwoławczego zeznania świadka Z. B., które Sąd Odwoławczy uznał za wiarygodne.

Reasumując nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, albowiem przy wydaniu zaskarżonego wyroku miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody, które wnikliwie i starannie rozważył zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego M. K. (1) (art. 4 kpk), a w sporządzonym uzasadnieniu wyroku przedstawił w sposób przekonujący, argumenty na poparcie swego stanowiska. Argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów nakazuje bowiem, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi z uwagi na fakt, iż ocena wartości zebranych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym kontekście, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na to należało uznać, iż w żaden sposób nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych dotyczących sprawstwa M. K. (1) w zakresie czynów opisanych w punktach I - XII, XIV, XVI – XXV aktu oskarżenia.

Natomiast odnosząc się do apelacji Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Tryb., stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie o niewinnieniu oskarżonych D. W. (1) jak i M. K. (1) od czynów opisanych w punktach XIII i XV zapadło przedwcześnie.

Ponieważ ocena wszystkich zarzutów merytorycznych podniesionych w skardze apelacyjnej Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV jest aktualnie przedwczesna, Sąd Okręgowy ograniczy się tylko do wskazania uchybień, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie oraz wskaże okoliczności, które uprawniały sąd odwoławczy do wydania orzeczenia reformatoryjnego w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) w części dotyczącej opisu czynu inkryminowanego oskarżonym oraz orzeczenia o karze i środkach karnych.

Przechodząc do rozważań szczegółowych podnieść należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV została dokonana z obrazą przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonych rozstrzygnięć, zawartych w punkcie 1 zaskarżonego wyroku.

Bowiem Sąd I instancji dokonując oceny zeznań świadków: K. K. (1) i J. K. nie uwzględnił faktu, że świadkowie ci w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym stanowczo wskazywali okoliczności kontroli drogowej i sposób działania oskarżonych, który de facto był tożsamy jak przy popełnieniu czynów I - XII, XIV, XVI – XXV. Świadek K. K. (1) pojechał na chwilę do komisju przy ul. (...) w O. i zaparkował na chodniku. Strażnicy miejsca podeszli do świadka i zaprosili go do radiowozu. Powiedzieli, że popełnił wykroczenie i będzie za to mandat w kwocie 400 zł. Następnie zaproponowali mandat w wysokości 200zł. Następnie strażnicy zapytali świadka co z tym zrobimy. Świadek zrozumiał to jako chęć otrzymania łapówki gdyż rozmowa trwała ponad przeciętną ilość czasu tj. około 30 minut. Nadto padały pytania „co z ty zrobimy?”, żeby świadek się namyślił.

Natomiast świadek J. K. w swych depozycjach wskazała, że jadąc w O. ul. (...) złamała zakaz skrętu. Kiedy się zatrzymała podjechał do niej radiowóz straży miejskiej i poproszono ją do środka. Strażnicy powiedzieli świadkowi, że grozi jej mandat 200 zł i 5 punktów karnych. Następnie strażnicy wypytywali J. K. o sytuację rodzinną i materialną przez około 20 minut. Przez kolejne 15 minut kazali zastanowić się zastanawiać „co z tym zrobić” i jak można inaczej tą sytuację rozwiązać. W trakcie rozmowy jeden ze strażników opuścił radiowóz na około 5 minut. J. K. czuła się bardzo niezręcznie. Odniosła nieodparte wrażenie, że strażnicy mocną ją naciskają, po to by dała im pieniądze w zamian za niewypisanie mandatu

Zatem nie ulega wątpliwości, że Sąd I instancji dokonując oceny depozycji wyżej wymienionych świadków nie uwzględnił wskazywanych w nich jednoznacznych okoliczności i nie wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego uznał, że mimo dość stanowczego brzmienia przedmiotowe zeznania nie są wystarczającą podstawą do uznania, iż D. W. (1) i M. K. (1) żądali od K. K. (1) i J. K. pieniędzy w zamian za odstąpienie od czynności wymierzenia mandatu. Jest to ewidentna obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonych rozstrzygnięć zawartych w punkcie 1 wyroku w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV. Tym bardziej, że w doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że żądanie udzielenia korzyści polega na oświadczeniu złożonym przez osobę pełniącą funkcję publiczną, **lub daniu drugiej osobie, w inny sposób, do zrozumienia, że pełniący funkcję domaga się udzielenia mu korzyści w związku z pełnioną funkcją** (por. A. Zoll w: Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do k.k. t.z pod red. A. Zoll, Zakamycze 1999, s. 753-754).

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV, jakby w ogóle nie dostrzegł zasygnalizowanych wyżej kwestii. Nie wyjaśnił również w uzasadnieniu dlaczego mimo tak oczywistych sygnałów żądania kwot pieniędzy przez strażników miejskich od K. K. (1) i J. K., przyjął że takiego żądania nie było. Tym bardziej, że sposób działania oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) był tożsamy jak przy czynach opisanych w punktach I - XII, XIV, XVI – XXV aktu oskarżenia. Ponadto Sąd meriti winien mieć na uwadze, że dla bytu przestępstwa z art. 228 § 3 i 4 kk nie jest wymagane by żądający korzyści wyraźnie wyartykułował to słownie. Wystarczy bowiem samo danie do zrozumienia, że pełniący służbę domaga się udzielenia mu korzyści majątkowej. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że z zeznań K. K. (1) i J. K. jednoznacznie wynikało, iż świadkowie mieli takie wrażenie, że oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) takiej korzyści się domagali w zamian za niewystawienie mandatu. Domniemywać można-gdyż nie ma tego w uzasadnieniu wyroku- że Sąd I instancji jedynie z faktu, iż świadkowie K. K. (1) oraz J. K. nie udzielili korzyści majątkowej, wywiódł, że

oskarżeni takiej korzyści nie żądali. Zatem lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 424 § 1 kpk. Sąd Odwoławczy dostrzegł oczywiście, co wskazał Prokurator w swojej apelacji, iż z jednej strony Sąd meriti napisał, że M. K. (1) i D. W. (1) popełnili wszystkie zarzucane im czyny, a z drugiej strony uniewinnił ich od czynów zarzucanych w punktach XIII i XV. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednak, iż był to jedynie „lapsus językowy”, którego nie można traktować jako rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Tym bardziej, że w dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji wskazał, dlaczego wydał wyrok uniewinniający odnośnie czynów opisanych w punktach XIII i XV aktu oskarżenia

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy mógł jedynie uchylić rozstrzygnięcia w części dotyczącej czynów opisanych w punktach XIII i XV, zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę w tym zakresie, Sąd Rejonowy winien ponownie przeprowadzić ocenę depozycji świadków K. K. (1) oraz J. K. przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych wyżej okoliczności, orzecznictwa Sądu Najwyższego jak i poglądów doktryny.

Rację ma również Prokurator, że Sąd meriti przyjmując, iż oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) działali w ramach czynu ciągłego (art. 12 kk) winien wskazać w jego opisie wszystkie znamiona uzasadniające taką kwalifikację prawną. Niewątpliwie do niezbędnych znamion art. 12 kk należy również działanie w krótkich odstępach czasu. To sformułowanie winno być wyrażone wprost. Sąd meriti poprzestał jedynie na wskazaniu cezurze czasowej czynu, co nie jest wystarczające. Nadto słusznie wskazał oskarżyciel publiczny, że wskazując czasookres czynu należy określić go w jak najbardziej dokładny sposób. Skoro zatem ostatecznie zachowanie czynu ciągłego przypadało na 8 czerwca 2009r. to taka winna być data końcowa przedmiotowego czynu.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i przyjęto, że czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) dopuścili się działając w krótkich odstępach czasu w okresie od drugiej połowy 2008 roku do dnia 8 czerwca 2009 roku.

Należy podzielić również stanowisko Prokuratora określone w apelacji, iż orzeczone wobec oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) kary w postaci kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 4 lat są rażąco niewspółmiernie łagodne. Bowiem w tym względzie pamiętać należy o ugruntowanym w tej materii orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wypływa z niego konkluzja, iż rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tym samym, zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczonej nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72, niepublikowany). Podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonych w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) kar zasadniczych, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu dostatecznym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary. Przede wszystkim podkreślić należy wielość zachowań jakich dopuścili się oskarżeni oraz ich znaczny stopień społecznej szkodliwości. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd meriti nie uwzględnił w dostatecznym stopniu motywów oraz sposobu działania sprawców. Nie można przecież tracić z pola widzenia faktu, że oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) nagabywali, wręcz zmuszali sprawców wykroczeń do wręczenia korzyści majątkowej. To nie sprawcy wykroczeń wychodzili z inicjatywą wręczenia korzyści majątkowej. Oskarżeni przetrzymywali sprawców wykroczeń w radiowozie ponad przeciętną miarę. Nawet jeżeli sprawca wykroczenia nie wiedział o co chodzi i nie chciał wręczyć korzyści majątkowej to oskarżeni nie dawali

za wygraną. Chodzi tu oczywiście o to, że wypytywali sprawców wykroczeń o ich sytuację rodzinną i materialną oraz pytali „co z tym można zrobić”, jak „inaczej sprawę załatwić”. Z uwagi na te okoliczności Sąd Odwoławczy uznał, że wobec takich sprawców jak oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) nie da się postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, skutkującej warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżeni bowiem swoim postępowaniem narazili na utratę zaufania do instytucji samorządowej.

Sąd Okręgowy nie podzielając oceny Sądu I instancji doszedł do przekonania, że kumulacja cech negatywnych, demoralizacja oskarżonych w połączeniu ze sposobem działania sprawców, wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu, przemawiają za orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Uzasadnionym wydaje się więc pogląd, że brak dostatecznie dolegliwej kary - w przypadku takich sprawców - zamiast korygować ich osobowość, utwierdziłby ich w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwalaloby ich społeczne cechy, zamiast je eliminować. Zatem wobec takich sprawców jakimi są oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) nie da się postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dlatego premiowanie takich sprawców instytucją warunkowego zwieszenia kary pozbawienia wolności było by niezgodne z zasadami wymiaru kary, a nadto nie spełniło by celów w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenia o warunkowym zwieszeniu kar łącznych pozbawienia wolności.

Oczywistą konsekwencją uchylenia orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności było również uchylenie zaliczenia oskarżonym okresów zatrzymania od dnia 8 czerwca 2009r. do dnia 11 czerwca 2009r. na poczet orzeczonych kar grzywny i zgodnie z art. 63 § 1 kk zaliczenie ich na poczet bezwzględnych kar łącznych pozbawienia wolności.

Zasadna jest również apelacja Prokuratora co do nieorzeczenia przez Sąd meriti środka karnego w postaci przypadku korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) z popełnienia przestępstwa określonego w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 kk. jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Zatem rozwiązanie przyjęte w tym przepisie nie pozostawia wątpliwości, iż orzeczenie tego środka karnego jest obligatoryjne. W realiach przedmiotowej sprawy niewątpliwie oskarżeni D. W. (1) i M. K. (1) osiągnęli łącznie korzyść z popełnionego przestępstwa w kwocie 1884,80 zł. Natomiast co do sposobu orzeczenia tego przypadku Sąd Odwoławczy kierował się wskazaniem Sądu Najwyższego zawartymi w orzeczeniu z dnia 30 listopada 2011r. w sprawie sygn. akt I KZP 16/11 Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych. Kodeks karny nie zawiera normy określającej sposób orzekania środka karnego przypadku korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa lub przypadku równowartości takiej korzyści, przewidzianego w art. 45 § 1 k.k., w sytuacji gdy przestępstwo, z którego ta korzyść pochodzi, zostało popełnione w warunkach współsprawstwa. Natomiast w orzecznictwie przyjmuje się, że "solidarne zasądzenie przypadku korzyści majątkowej od współdziałających należy wykluczyć, bo Skarb Państwa nie jest tu poszkodowanym, taka odpowiedzialność nie wynika z ustawy (...) ani z czynności prawnej" (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2010 r., I KZP 12/10, OSNKW 2010, z. 9, poz. 78). Podobne stanowisko, aczkolwiek inaczej uargumentowane (m.in. że brak jest możliwości solidarnego orzekania przypadku korzyści majątkowej, dlatego że nie ma możliwości sięgnięcia do regulacji solidarności znajdującej się w Kodeksie cywilnym, bowiem przepis art. 45 § 1 k.k. nie odnosi się do relacji dłużnik-wierzyciel), prezentowane jest także w piśmiennictwie Nie jest również możliwe orzekanie środka karnego z art. 45 § 1 k.k. wobec współsprawców przestępstwa w taki sposób, który prowadziłby do obciążenia każdego z nich całością wspólnie osiągniętej korzyści. Jeżeli kilka osób działa wspólnie i w porozumieniu przy popełnieniu przestępstwa, to osiągniętej przez nich z tego przestępstwa korzyści majątkowej

nie mnoży się przez liczbę współsprawców, lecz dzieli, albowiem chodzi o "jedną" korzyść majątkową, uzyskaną choćby pośrednio ze wspólnie popełnionego przestępstwa. Przyjęcie możliwości orzekania względem każdego ze współsprawców przypadku całej wspólnie osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej oznaczałoby, że orzeczony środek karny stanowiłby wielokrotność tejże korzyści, co mogłoby prowadzić do takich, trudnych do zaakceptowania, wniosków, jak choćby ten, podany przez Sąd Okręgowy, że "zastosowanie tego modelu w rozpoznawanej sprawie tworzyłoby fikcję w postaci 240 zł objętych łącznie przypadkiem".

Wolna od takich wad jest koncepcja polegająca na orzekaniu przypadku korzyści majątkowej lub jej równowartości przypadających poszczególnym współsprawcom w częściach równych lub pro rata parte; w każdym przypadku tak, aby osiągnięta przez nich wspólnie korzyść majątkowa lub jej równowartość została im w całości odebrana. Przede wszystkim dlatego, że odpowiada istocie tego majątkowego środka karnego, pełniącego nie tylko funkcję kompensacyjną wobec Skarbu Państwa, ale także funkcję prewencyjną i represyjną. Przy jego orzekaniu należy więc uwzględnić zasadę indywidualizacji środków odpowiedzialności karnej (art. 56 k.k. w zw. z art. 55 k.k.), w świetle której wielkość przypadku powinna być adekwatna do udziału w przestępstwie i wspólnie uzyskanej korzyści majątkowej. Wielkość przypadku wobec poszczególnych współsprawców uzależniona będzie zatem od dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, te zaś nie mogą pomijać istniejącego pomiędzy nimi (choćby dorozumianego) porozumienia.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych. Nie można przy tym podzielić obaw, że takie orzeczenie będzie "umowne", odpowiednie "jedynie do całokształtu ustaleń i okoliczności sprawy". Każde rozstrzygnięcie, w tym również w przedmiocie środka karnego przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa lub jej równowartości, musi przecież opierać się na dokonanych w sprawie ustaleniach faktycznych, które powinny uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, wynikający z przeprowadzonych dowodów. W tym znaczeniu niemal każde ustalenie oraz oparte na nim rozstrzygnięcie w pewnym sensie ma charakter "umowny".

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonych D. W. (1) i M. K. (1) przypadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa przypisanego im w punkcie 2 wyroku w kwotach po 942,40 (dziewięćset czterdzieści dwa 40/100) złote, w stosunku do każdego z nich.

W pozostałej części Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonych M. K. (1) i D. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.100,00 złotych tytułem opłat za obie instancje i obciążył ich wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie po 10,00 złotych uznając, że nie będzie to dla oskarżonych zbyt uciążliwe.